

[Wamberg.]

liv eller førlighed, om nødvendigt med politiassistance beskytter sådanne børn, som § 33 i loven om børne- og ungdomsforsorg da også åbner adgang til at gøre.

For kort tid siden kunne man læse om en far, der havde myrdet sine to børn og sin kone og derefter søgte at begå selvmord. Man kunne teoretisk forestille sig, at en børneværnsformand fik kendskab til, at noget sådant var under optræk i en familie, og så skal han naturligvis straks kunne gribe ind uden først at skulle samle hele børneværnet.

Selv om der naturligvis må være en vis margen for, hvornår der foreligger en sådan faresituation, at § 33 overhovedet kan benyttes, så er det min opfattelse, at offentligheden har et åbenbart krav på, at ministeren uden omsvøb oplyser det, der hidtil har været holdt skjult; hvilken akut fare for Vietnambørnene var det, der var opstået for disse børn i dagene fra den 9. februar til den 16. februar, da børneværnet ved en storstilet politiaktion fjernede Vietnambørnene netop under henvisning til § 33 i lov om børne- og ungdomsforsorg?

Socialministeren (Eva Gredal):

Efter loven om børne- og ungdomsforsorg kan foranstaltninger, som ikke kan udsættes uden fare for børnenes vel, iværksættes foreløbigt.

Når børne- og ungdomsværnet ikke er samlet, kan foreløbige foranstaltninger iværksættes af formanden, og det er formanden for børne- og ungdomsværnet, der skønner, om der foreligger forhold af en sådan karakter, at en foreløbig beslutning må træffes på stedet. En sådan beslutning skal snarest forelægges for børne- og ungdomsværnet til endelig beslutning eller, hvis der endnu ikke er grundlag herfor, til stadfæstelse eller ophævelse af den foreløbige beslutning.

Disse regler er efter det for mig oplyste fulgt i det foreliggende tilfælde, idet børne- og ungdomsværnet dog endnu ikke har truffet den endelige beslutning i sagen.

Som jeg har nævnt, er det formandens vurdering, om der foreligger en situation, hvor det er nødvendigt for formanden at træffe en foreløbig beslutning. Jeg kan ikke

fra denne talerstol gå ind i en vurdering af sagens enkeltheder, herunder om grundlaget for at træffe en sådan beslutning har været til stede.

Som det vil være hr. Wamberg bekendt, er der tavshedspligt i sager af denne karakter, og jeg vil også gerne understrege, at jeg heller ikke efter de gældende regler har myndighed til at efterprøve afgørelser om fjernelse af børn fra hjemmet. Denne myndighed er lagt hos den sociale ankestyrelse, hvis afgørelse i disse sager kan indbringes for domstolene med de betydelige retsgarantier, der følger heraf.

Wamberg (FP):

Jeg må konstatere, at ministeren ikke har villet svare på det stillede spørgsmål, og at ministeren henviser til, at det alene beror på formandens vurdering.

Det er en kendsgerning, at de pågældende børn har befundet sig i Helsingør fra september måned, at de som følge deraf har været underlagt tilsyn af børneværnet i Helsingør kommune fra september i fjor, at formanden netop tog initiativ til at forhindre en konfrontation som den, der fandt sted ved politiaktionen den 16. februar, og at der i hvert fald i henhold til dagspressen var opnået en overenskomst mellem det lokale børneværn og dem, der var ansvarlige for, hvordan børnene blev passet. Dette blev omgjort med ganske få dages interval. Der må altså nødvendigvis være sket noget ganske ekstraordinært fra den ene mandag til den næste, og det kan næppe være så hemmeligt, at ingen kan få det oplyst.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Wamberg* (FP) til socialministeren:

„Finder ministeren, at Rødovre børneværn har handlet i overensstemmelse med loven om børne- og ungdomsforsorg i forbindelse med husundersøgelsen hos læge Graungaard den 20. februar 1976, og finder ministeren det korrekt, at politikommissær Vestbirk, ifølge enslydende avisreferater, af socialministeriet blev beordret til at medvirke ved denne aktion?“

(Spm. nr. 338).